

COC: entre el suport i els obstacles

Després d'una efímera existència en els anys 20, el Comitè Olímpic Català (COC) pot ser de nou una realitat de ple dret en els anys 90.

Entitats cívico-culturals, ajuntaments, partits polítics i Parlament de Catalunya han donat suport al COC.

L'Associació per a la Delegació Olímpica de Catalunya (ADOC) va iniciar les activitats a principis del 1987. Ara, 3 anys després, ja té vora 3.600 socis i ha aconseguit crear fa uns mesos el Comitè Olímpic Català (COC), del qual ja formen part 11 federacions esportives catalanes —4 més s'hi han adherit en assemblea però encara no han formalitzat la seva entrada i 27 més han manifes-

tat suport a través dels seus directius— El Parlament de Catalunya, ajuntaments, entitats cívico-culturals i alguns partits polítics també han manifestat el suport perquè Catalunya tingui representació en els jocs del 1992.

El 16 de setembre del 1990 és la data en què el Comitè Olímpic Internacional (COI) decidirà si reconeix o no el COC. Els mesos que falten seran, doncs, d'una transcen-

dència especial per a l'esport català. Per aquest motiu, i sota la presidència de Josep Miró i Ardèvol, ex-conseller d'agricultura de la Generalitat, el COC haurà de desplegar a partir d'ara una intensa activitat de consolidació a Catalunya, simultàniament amb una projecció exterior. En aquest punt dues qüestions són indefugibles: ¿És la consolidació del COC a Catalunya una realitat? ¿quins són

els obstacles per a la projecció exterior?

DE BOCA A ORELLA

Tot i que segons una enquesta feta per TV3, el 80 per cent de la població de Catalunya és favorable al COC, Francesc Serra, vice-president de l'ADOC, reconeix que «no hi ha hagut adhesions massives». Segons ell, «el problema radica en la falta de mitjans

Josep Miró i Ardèvol, president del COC

Quins són els objectius immediats del COC.

—La projecció internacional a les federacions internacionals i en el comitè executiu del CIO. Cal no oblidar la importantíssima dimensió interna. Cal articular de la millor manera possible la societat catalana amb el COC. En això té un paper important l'ADOC. Les adhesions no són suficients, cal l'articulació.

—Parli'ns de les dificultats...

—Són essencialment la desinformació i la intoxicació informativa, com per exemple els que diuen que Catalunya no pot tenir comitè olímpic perquè no és estat. Això és fals, com també ho és que el COE ha de donar el vist-i-plau al COC. Aquí només compten el COI i les federacions inter-

nacionals. Cal pensar que els mitjans només són transmissors i les forces polítiques espanyoles hi estan en contra i, he de dir-ho, també una part de l'establishment català.

—¿Considera important que hi hagi un precedent del COC als anys 20?

—Sí, perquè la nostra força arrela en la història i això compta.

—¿Què opina del descrèdit que les federacions espanyoles puguin fer del COC?

—Bé, el que aquí es tracta és de reconèixer un dret que Catalunya té. Simplement això.

—¿Pensen anar amb els Països Bàltics amb vista a un reconeixement comú dels respectius comitès?

—De moment, no.

—¿Per què?

—Perquè per als lituans,

Josep Miró i Ardèvol

per exemple, el comitè olímpic és un element més de la lluita per la independència i aquest

no és en absolut el nostre plantejament, que és purament esportiu i no polític.

econòmics per a assolir una veritable promoció en tots els àmbits de la societat». Cal tenir en compte que l'ADOC —principal finançador del COC— es mou amb uns pressupostos de 10 o 15 milions anuals que depenen de les quotes dels socis, de l'ajut de la Unió de Federacions Esportives de Catalunya i les aportacions d'entitats i particulars. L'ADOC va obrir una subscripció pública en favor del COC, que ha recollit fins ara 2 milions de pessetes amb aportacions de l'advocat i directori blau-grana Joan Josep Folchi, Xarxa Cultural, un soci anònim de l'ADOC i la junta directiva d'aquest (500.000 pessetes cadascú). La promoció del COC s'ha fet fins ara pràcticament a través del boca a orella, però això canviarà aviat ja que en l'estratègia aprovada en una recent assemblea es pensa recórrer al finançament d'empres importants, de bancs i del mateix

govern de la Generalitat. Segons Francesc Serra, «encara no hi ha res signat i, per tant, no es poden dir noms, però la gent també deia que era impossible que les federacions se'ns adherissin». Cal recordar que un stand del COC a la Fira de Barcelona va ser patrocinat recentment per empreses com Coca-Cola, Adams, Chupa-Chups i diverses editorials que editen tant en català com espanyol.

En el cas de les federacions, el fet que encara no totes s'hagin integrat plenament al COC és degut, afirma Francesc Serra, «no al rebuig, sinó a la incertesa; estan pendents les unes del que fan les altres i per excessiva prudència no acaben de decidir-se». La posició negativa, segons ha pogut saber EL TEMPS, es ínfima, tan sols el president de la federació de badminton s'ha mostrat contrari al COC, cosa que no impedeix que alguns dels seus membres hi siguin favorables.

Dades sobre l'ADOC i el COC

Federacions que formen part del COC:

- Atletisme, Activitats subaquàtiques, Billar, Ciclisme, Colombicultura, Entitats excursionistes, Esports d'hivern, Lluita, Motociclisme, Motonàutica, Tir amb arc.

Federacions que han aprovat en assemblea l'adhesió al COC i que només falta formalitzar-ne l'ingrés.

- Bàsquet, Natació, Gimnàstica, Futbol, Rem.

Nombre de socis del l'ADOC: aprox. 3600.

Institucions polítiques que hi han donat suport.

Parlament de Catalunya i prop de 200 ajuntaments.

Altres suports al COC: Manifest de 92 persones de la vida pública catalana (intel·lectuals, periodistes, actors i actrius, etc.)

Suport de 30 clubs esportius i de diverses entitats culturals i cíviques.

ELS ENEMICS DEL COC

És prou evident que la voluntat del COC no és l'únic factor a tenir en compte amb vistes al seu reconeixement internacional. En el procés d'acceptació d'un mínim de 5 federacions catalanes olímpiques dins les federacions internacionals —requisit impres-

cindible per al reconeixement del COC— hi ha elements perturbadors com les mateixes federacions espanyoles que en els fóruns internacionals actuaran en contra del COC, com han fet a Tòquio, en la reunió dels màxims òrgans de l'atletisme internacional. De tota manera, fonts de l'ADOC han assenyalat a EL TEMPS que

Hivern

NOVETATS en LLIBRES

edicions 62 s/a

CINQUANTA-VUIT POEMES

Ausiàs March
Edició i estudi de Robert Archer
Textual, 1. 288 pàgines.

Una obra imprescindible no sols per a l'estudiant de filologia sinó també per a qualsevol lector interessat a conèixer millor aquest gran clàssic de la poesia catalana.

EDITORIAL TRES I QUATRE

ELS TREBALLS PERDUTS

Joan F. Mira
La Unitat, núm. 135.

Probablement, la millor novel·la valenciana des de l'aparició del Tirant lo Blanc.

Edicions BROMERA

LA METAMORFOSI

Franz Kafka
Traducció d'E. Sòria i H. van Lawick
Il·lustracions de Manuel Boix.
Col. A la lluna de València, 10
136 pàgs. 650 ptes.

Un dels textos més desassossegadors de la literatura universal. Una història que esgarri i entredreix alhora.

EDITORIAL EMPÛRIES

COMISSIONS OBRERES DE CATALUNYA 1964-1989

Pere Gabriel (Ed.), Carme Molinero,
Gemma Ramos, Joan Serrallonga i
Pere Ysàs.

Una aportació a la història del moviment obrer, indispensable per conèixer que han estat i que són les CC.OO. de Catalunya.

La Galera

BOMBOLLES

Guions de Teresa Ribas
Il·lustracions de Fina Rifà

Col·lecció de contes d'imatges sense text amb un fil argumental que l'infant ha de descobrir.

curial

RECERQUES 22

Liberalisme i revolució.

Articles d'Isabel Burdiel, Rosa Congost, Anna M. Garcia, Ramon del Río, Alexandre Sánchez, Salvador Calatayud, Montserrat Caminal i Xavier Torres.

Edicions Proa

LA NIT VERMELLA

Isidre Grau
Il·lustració d'Anna Manel·la.
160 pàgs. 1.300 ptes.
A tot vent 276

UNIVERSITAT DE VALÈNCIA

ADAGIS (I ALTRES MOTS)

Josep Tordera
Acadèmia dels nocturns (Poesia).
Traducció de Vicent Salvador.

Un llibre de clips reflexius on el lector entrarà amb l'avidesa de l'esperar.

Diferència entre ADOC i COC

L'ADOC és l'Associació per a la Delegació Olímpica de Catalunya, és a dir, la plataforma impulsadora de la participació dels atletes catalans com a tals als Jocs Olímpics, però això només es pot fer so-

ta un Comitè Olímpic. L'objectiu de l'ADOC és, així, la constitució del COC i el seu reconeixement internacional. Quan aquesta fita s'assoleixi, l'ADOC deixarà d'existir i només hi haurà el COC.

«la reunió de Tòquio va ser positiva i que, en contra del que han divulgat alguns mitjans, la presència catalana va ser acollida amb respecte».

A més, segons les mateixes fonts, «el que les federacions internacionals tenen en comú són els mèrits que cadascú es guanya i algunes federacions espanyoles, com en concret la de patinatge, no assisteixen a les reunions de les seves homònimes internacionals.

L'única preocupació dels promotors del Comitè Olímpic Català és l'actuació d'alguns homes del moviment olímpic com a potencial enemics ja que aquests són els únics que poden actuar realment contra el COC, però això és avui una incògnita. D'altra banda, la campanya de desinformació o de silenciament de la pràctica totalitat de la premsa madrilenya, i també barcelonina, és contemplada amb tristesa però alhora amb la sensació que la seva influència és limitada i que potser fins i tot pot jugar a favor del COC per rebuig. «La prova —diuen— és que cada vegada tenim més adhesions».

SAMARANCH, EL COE I EL COOB

Per més que ara s'hagi volgut mostrar el COC com a aspiració suïcida amb tot i tot-hom en contra, els fets només han provat que els únics que han actuat com a opositors visceralment han estat algunes federacions espanyoles, alguns mitjans de comunicació i el secretari d'estat per a l'esport, Javier Gómez Navarro, amb les conegudes declaracions on

connectava el COC a moviments terroristes.

Representants del COC van entrevistar-se amb el conseller delegat del COOB-92, Josep Miquel Abad i aquest va manifestar que per part del COOB-92 no hi hauria cap problema respecte al COC, sempre que es procedís dins el marc de la legalitat. Per la seva banda, el màxim dirigent del Comitè Olímpic Espanyol (COE), Carles Ferrer Salat, va dir a la premsa que el COE no té potestat per a reconèixer o no el COC perquè la carta olímpica no li concedeix aquesta facultat, una prova més que l'analogia que molts volen veure entre sobirania política i sobirania esportiva és simplement una fal·làcia.

Finalment, el president del Comitè Olímpic Internacional (COI) Joan Antoni Samaranch, ha manifestat simplement que «actualment no es donen les condicions per al reconeixement internacional del COC». Segons l'ADOC, «això és estrictament cert en el sentit que cap federació internacional ha reconegut encara el nombre de federacions catalanes necessàries per al reconeixement del COC». Així, la frase de Samaranch pot ser presa com a oposició al COC, però també com simple descripció del moment actual sense que això impliqui un judici de valor.

En teoria, el tren per a la constitució del COC va directe de Barcelona a Lausana; en la pràctica, però, té algunes parades amb el nom de Madrid.

Albert Punsola